

גרפתי. היא ענתה במיכתב דחוף ופתחה כך: „אני כותבת לך יום יום, כמו יהודי המניח תפילין. גם בשבת אני כותבת, מיד עם צאת הכוכבים.“ מכתביו של אחי עסקו בשאלות ענייניות. הוא דיווח לי על המשא ומתן שהוא מנהל עם חברת הביטוח, כדי להבטיח את השתתפותה בהוצאות נסיעתי. כאשר הגיעו כמה מיכתבים בעתוֹבועונה אחת, התחבטתי איזה מהם לפתוח ראשון. הייתי עוצם, איפוא, עיני ושולף אחד מהם. כשהיה ביניהם מיכתב מאיריס הייתי מערים על עצמי וחוזר על ההגדרה שוב ושוב עד שמכתבה היה עולה בפני.

„אהבתי תשמור עליך מכל רע. הם מכי איבים לך? חושבת עליך עשרים וארבע שעות ביממה. מרגישה איתך, מחלקת איתך את הייסורים. נרדמת בלילה וראשי על חוץ. מתעוררת בשעות הקטנות וגופי לח וכואב. אל תבוז לי. אני חשה הכל פיסית.“ כי מיכתביה כימעט לא הובאו עובדות, רק רגשות. עמודים שלמים, בכתיב גדול ומ עוגל. לא הקפידה על סיגנון. כאורח דיבורה כן כתבה. נפשי יצאה אליה.

★ ★ ★

משבר קשה

יום אחד צילצל הטלפון בחדרו של קסטן בבית החולים. היתה זו „איריס“ שדיברה משדה התעופה של ניו יורק. היא הגיעה לי שורה של תצוגות אופנה. כעבור שישה ימים, עם תום שליחותה כדוגמנית, הופיעה בבית החולים — בלונדית, שזופה, יפהפיה. קסטן כבר הספיק עד אז לעבור את ה ניתוח, אותו הוא מתאר באחד הקטעים ה דראמטיים ביותר מסוגו. אבל אחרי הכא בים, אחרי הסבל והמאמץ, הסתבר שדרוש ניתוח נוסף. החלו בדיקות נוראות ומסובות. כות הרופא עצמו נואש מהן, ואילו קסטן שקע במצולות האפסטיה, המום מכאבים ומסמיי הרגעה.

ואו, במעמקי הייאוש, חל המיפנה. ואי ריס החזירה לו את הרצון לחיות:

דומני שהיה זה המשבר הקשה ביותר ש פקדני במחלתי. הוא היה פסי ונפשי כאחת. לפי הערכת החל שעה שנכנע הרופא שערך בי את הצינתור. את כולם ראיתי כמלאי תפקיד ביאוש: האחיות בלהגן, הטכנאי וקולו הרועם, מבט התאווה בעורפו של ה רופא. הייתי שרוי בחוסר־אונים מוחלט. לא האמנתי שעוד אחלים אי פעם. צינתורים — זה מה שהועיד לי הגורל. זה האחרונה. רק אתאושש ושוב ינקבו לי חור בירך או כי זרוע, ואחיות מצפצפות תקפצנה סביבי כי גפרורים. תמיד יבקשו לדעת מה מתרחש כי תוכי: כיצד השתלב הטלאי בריקמת החתין, מה עלה לו למיסתם, מהי כמות הדם החוזר רת לחדר השמאלי של הלב. הם רוצים שאוכל, שאחזק — כדי ששוב יוכלו להש חיל צנתרים לגופי. ואיריס? היא עושה יד אחת איתם. בלא יודעין. מוליכים אותה שולל. יש לה יחס של דרך־ארץ אל הרופ אים; יחס מוגזם, מוגזם מאוד. אינם ראויים לכך, איריס. לך אני יחיד, להם אני אחד מרבים. יש להם את גיון. איריס, את מכירה את גיון בנט? ראית אותה? אני שונא אותה. אני אוהב אותה. לאן נעלמה גיון, איריס? „היכן גיון בנט?“

היו אל המילים ראשונות שיצאו מפי לאחר שלושה ימי אלם. איריס שמעה על גיון. סיפרתי לה. אבל מאז באה איריס נעלמה גיון ורק עתה — כאשר גאה יאשי — נזכרתי בה.

„גיון, איריס. גיון בנט. איפה היא?“ „אשאל אחר־כך. קניתי לך אבוקדו. אתה אוהב אבוקדו. עם בצל.“

איני רוצה כלום. גם לא אבוקדו. אני רוצה להירדם ולא להתעורר עוד. ואני רוצה שאיריס תהיה לידי כשאיירדם. תלסף את מצחי הקר. יקחו אותי מכאן באלונקה לפני לא מגולחים. גם מבושי לא רחוצים וצח נהם מכה בנחיריה של כל אחיות הצינתור בעולם. מבוישים מצחינו! שיצחינו. שיצחינו כמו גחיה רקובה של...

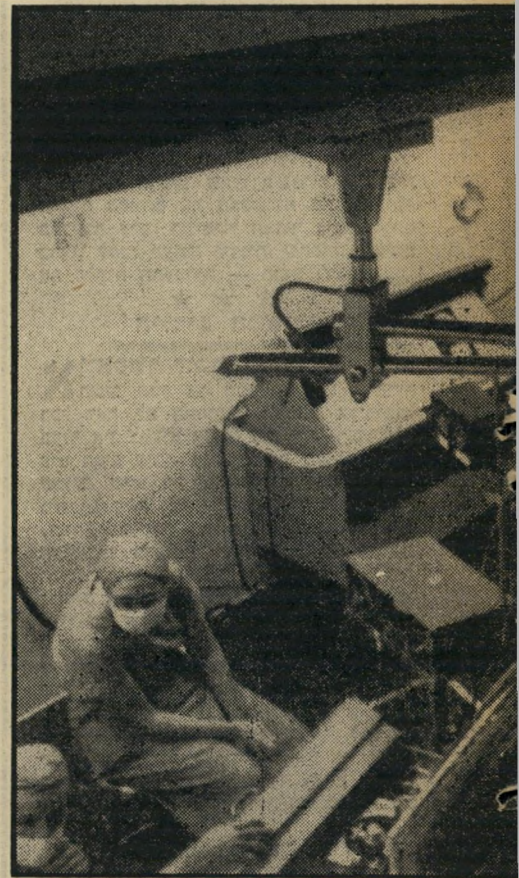
לפתע עצרתי נשימתי. משהו הודחל על ירכי, מתחת לסדין. קריי. וחילה איטית אבל עיקשה. אצבעות אצבעותיה של איריס. מה את עושה, איריס? האצבעות נגעו באי שר נגעו. יד שנייה הצטרפה. אצבעותיה זה לזו מכיוון בטני לעבר חוץ, נזהרות שלא לחצות את הגבול שסימנה הצלקת. עשר אצבעות ארוכות ליטסו אותי, כל אחת לחוד. חשתי אותן בכל מקום.

קולה ליחש ללא הפסק. כך ידעתי אותה: שולטת ונכנעת. כל כולה מסירית והתמכ רות חושנית. חמימות פשטה באיברי גופי. סקחתי עיני להציץ בה. היא ישבה על קצה מיטתי, מבטה נודד ממני אל הדלת, ומשם אל הסדין הצחור הזע כיצור חי. פניה היו סמוקים, שפתיה משוקות ונחיריה רוטטים. שרירי זרועותיה, מתכחצים ומשתחררים. הוורידים שבצווארה הארוך התפתלו, תפוחים כגבעולים. רגליה היו שלובות, וכל איבריה

„כדי שלא יפריעו לנו“, חייך. הורה לי לשבת מולו. נטל סבק ופיטס את מקטרתו. „סימנו את הבדיקות והגענו לסיכום. האיבחון ברור. יש לך תיסמונת מארפאן.“ „אתה סובל ממיפרצת בחתין העולה ומאי ספיקה של דם שמקורה בפעולה בלתי־תקינה של מיסתם החתין.“

המונחים היו מובנים, אך משמעותם בלתי־מושגת. תהיה זקוק לניתוח. אני גניח שלא נבי צע אותו כאן. כנראה נמליץ שתטע לחוץ־לארץ. בארצות־הברית יש כמה מרכזים ש-

הימים

של העתונאי יהודה קסטן

התמחו בנייתוחים מן הסוג הזה. עוד נר ידעך. „שני האורחות המתינו בחוץ. בהעדרי החליפו את מקומות ישיבתן. „עלי לנסוע לארצות־הברית“, אמרתי. משום־מה נראה לי הברכ כעיקר. טובה באה לקראתי. „אינך רוצה שאסיף לבקר אצלך? האם כך אמרת לאיריס?“

„מה את אומרת?“ שאלתה חרבה כליכך מן המציאות שאליה הוטלתי זה עתה, עד כי לא קלטתי את אשר היא דוברת. היא חזרה על השאלה, והפעם במפגיע, אלא שאני כבר נמצאתי הרחק מן הנקודה שבה עזבתי את השחיים לפני שעה קלה.

„הניחו לי, אנא.“ ליוחתי את טובה לדלת. איריס נשארה נטועה במקומה. קופסת וחירת, עד שהחלו דמעות קולחות מעיניה. היא רצה לקראתי, נפלה על צמארי, הניחה ראשה על כתפי ויבכה.

„סלח לי! סלח לי! אני אשמה!“ מאוחר יותר באותו ערב סיפרה לי אחת האחיות, כי האינה לדיאלוג בהיעדרי. הש תיים ניהלו דו־קרב של עלבונות שגידופים נשתרכבו בו לרוב.

★ ★ ★

מכתבי אהבה

רומאן העדין לא פסק עם צאתו של קסטן לארצות־הברית. „איריס“ שפכה את אהבתה במיכתבים: „אמי כתבה לי בכל יום וכאשר קרה פעם שלא קיבלתי ממנה מיכתב יומיים, טיל-

ושוב מש...
סרתי בידה קר ולעיתים...
בלתי־מובנת. דלנו להיות שלישייה...
והירידה...
קרת אחרות. ית־החולים. גלולות שרירי הייתי...
ליס־המתנה...
תמיד, תפסה רצון לנקוט זירהרתי בו ויהן לא בא...
חצץ ביניהן...
ונראה הדור לסור לחדרו. סגר את ה-

הידידה

לאה שווארץ, „מלכת־הדוגמניות“ מוכרת היטב בתור ידידתו האישית של העיתונאי והסופר יהודה קסטן. לאה נחשבת לאחת הנשים המעניינות, וטובות־הלב, של חברת־הזוהר הישראלית. כמו „איריס“, אף היא בלונדית וזוהרת.

מתנועעים בהרמוניה נפלאה. לפני שנגמר הכל, היתה רכונה מעזי ושסי תיה טורפות את שפתותיה. לאיטה הירפתה את לחצה ובורריות שמטת את רועיה מתוך הסדין. בידה השנייה הפשילה את הסדין וחייכה אלי חיוך קורן. פרצתי בצחוק. תמיד ילינו צוחקים בצני חנו לאחור, תשושים ורפויים. „אתה צוחק, צוחק!“ קראה איריס בהתי פעמות. היא פיונה במעגלים סביב עצמה, צוהלת באושר.

★ ★ ★

הידידה

ריתה זו התחלת הדרך חזרה אל החיים, אל העולם בחוץ, אל ביתו בישראל. עוד המתינו לו מיבחינים קשים — ניתוח נוסף, וברגנו עם „איריס“, בלב פתוח אינו מסתיר מאומה, והדרא